

ЦИЈЕНА:

Црну Гору на годину 10 перп., на по год.
за 5 перп.; ван земље 15 франака у злату.

ЗА ЦРНУ ГОРУ БРОЈ 10 ПАРА
ЗА СТРАНЕ ЗЕМЉЕ БРОЈ 20 ПАРА

ЛИСТ ИЗЛАЗИ
УТОРНИКОМ И ПЕТКОМ

ВЈЕСНИК

АДРЕСА:

„Вјесник“ Цетиње, (Црна Гора)

ADRESSE:

„Vjesnik“ Cetinje (Montenegro)

Рукописе ваља слати Уредништву „Вјесника“
а претплату и огласе Администрацији
Огласи се наплаћују по погодби

Кобни друг

Под тим насловом софијски „Мир“, орган г. Гешова, објављује чланак о ситуацији Аустро-Угарске, која се овако оцјењује:

„У садашњем рату, Аустрија је рђав друг. Узалуд дисциплинован и култивиран народ Њемачке троши своје снаге. Сва његова чудеса о храбрости, сав његов упорни отпор неће моћи на крају крајева да отклони катастрофу Аустрије.

Побједе нијесу снага Хабзбурговаца. Њих непрестано туку. Они су могли избјећи потпуну ликвидацију само благовремено учињеним концесијама побједиоцу.

А Кајзер не може бити данас несвјестан о томе да ће пораз Њемачке доћи због Аустрије.

Слабост Аустрије органска је. Примордијална погодба за животну моћ једне модерне државе у томе је, да је она национална. Елем, Аустрија је сушта супротност националном јединству, и, према томе, и снази једне државе. Завријеме мира ъемачка и угарска бирократија господари над већином од Словена, које подстичу једне противу других. У таким погодбама, може ли бити и говора о одушевљењу за вријеме рата?

Ето је већ десет година како су Словени у Аустро-Угарској заметнули борбу противу Нијемаца и Мађара. Најхрабрији представници словенске идеје управо су никли у словенским круговима у Аустро-Угарској. Ни у којој земљи на свијету, култ за Русију и за словенску идеју није тако жив као међу њима. Није дакле никакво чудо што Словени пролазе кроз кризу, чија је реакција у духу војске неизбежна.

По разнородности народа, Аустро-Угарском тешко је управљати и за вријеме мира. Њени државници свјесни су о својој слабости, и то је оно што објашњава њихове вјечне напоре, од десет година на овамо, да избјегну рат.

Потучена 1859. године од Француза, 1866. од Пруса, 1914. од Срба нико више не сумња да је удес Аустрије да увијек буде тучена. Њен посљедњи пораз прелази све што се могло замислити. Аустрија је оперисала у Србији са више од 280.000 људи. Елем, сада се позитивно зна, да аустријски пораз није дошао ни по каквој издаји, као што су огледали инсинуирати аустријски листови.

Аустријанци су чисто и просто били бијени од Срба. У руке ових посљедњих пало је од прилике 200 модерних топова; заробили су више од 50.000 војника, међу којима 654 официра; отели су огромну количину граната као и велику количину санитарског материјала и т. д.

То значи, у ствари рећи, да Аустријанци нијесу ни ушли у Србију као освајачи који су хтјели свршити с њоме у року од неколико дана, него као набављачи који желе да снабдију Србе свим што им је недостајало.

Аустријски слом у Србији извјестан је знак о немоћи Аустрије. Тужна и за жаљење ствар за народе који се повјеравају Аустрији! Врло је болно видјети да се код нас још налази политичара који се надају у Аустрију ради остварења нашег идеала. Нека би их умудриле несреће из минулих година. Аустрија нам ни у чем не може дати

повољну и трајну потпору; она само сије и одржава мржње на Балкану, трудећи се да на њему учини немогућним миран живот, као и односе узајамне хармоније.

Аустрија подстиче Бугарску противу Русије и њених савезника, али није кадра бранити је.

Ето, то је оно о чему би требали да размишљају сви они који падају као погођени наступом апоплексије сазнавши за руски успјех, и који не могу да се уздрже а да не подигравају радости код најмањег руског неуспјеха.

Васпитавање великих душа

— А. Погодин —

Епоха Наполеонових ратова створила је романтизам и цијелу плејаду виђених људи, који се прославили у књижевности и умјетности, у државничким пословима и на ратиштима. Ти су ратови дубоко избраздали земљу, на којој богатим плодом уродише идеје и осјећаји, које у људска срца убацише подвизи хероизма и самоодрицања.

Какав ли ће плод великих душа донијети ова данашња крвава сјетва? Гдје ће понићи, шта ли ће га васпитати и до снаге довести? Да би сазрио велик душин плод, потребна је велика одлучност. „Храброст прегипоставите свему: она је важнија и од славе. Ако имате какву страст која узноси и подиже васе осјећаје, а вас оплемењава, нека вам је увијек драга. Али будите увијек одлучни и постављајте себи увијек велике цијеве. Бојите ли се да нећете бити због тога несрећни? Па шта је с тим? Зар и сама несрећа нема у себи своје чаробности?“

Тако је говорио један од највиђенијих људи Француске XVIII вијека, један од њених најдрскијих писаца — Вовнарг. Он се љутио на васпитавање које, прије свега, учи „покорности и понизности“. „Плашња родитеља навикава дјецу на сувишну опрезност и излишну дисциплину. Од такве дјеце никад не могу постати људи оригинални, и независни“.

Ове ријечи француског мислиоца често су ми падале на ум кадгод сам, посљедњих година, путовао по Њемачкој. Сугдје сам осјећао да су у овој земљи захтјевни шаблони понизили оригиналност и саморадњу људи. Сви, као један, ручају у један исти час, исто тако и устају и лијежу да спавају; сви се одушевљавају „кајзером“ а вјерују да је „Deutschland über alles“, али то вјерују само на ријеч, без бола и борбе, вјерују јер тако захтијева „општа ъемачка дисциплина“. Овај механизам дисциплине проникнуо је у све фибре мозга, у све и најзабаченије душевне углиће, нигдје не остављајући мјеста слободном размислању ни протесту. Слијепи механизам живота, али не и стваралаштво живота, запажао сам тих посљедњих година, свугдје по цијелој Њемачкој.

Зато и јесу Нијемци постали звјерови и претворили се од мирних обућара и кобасичара у насилнике и мародере. Живе и осјећају онако како им се наређује. Али тако не раде јунаци, тако се не стварају велика душина дјела!..

Сузе у самоћи и бол неостварених снова, жудња да се пати за своју слатку отаџбину, и осјећање

пламена велике тежње — ето основне са које се полако и несвјесно ствара херонзам. Презирање сујете и свега земаљског, данашњег, а што тако брзо пролази, треба да је присно срасло с човјековом душом, јер само то, и ништа друго, ствара чуда, као што жељезни мач избија искре из камена.

Дуго осуђивана мржња према грубом насилнику, који се користи згодним тренутком да откине најмириснији цвијет француске земље створио је у Француској силан ентузијазам патриотизма, пред којим се распштавају сви трговински рачуни ъемачке офанзиве. У једној скорашњој књизи, која је посвећена карактеристици савремене француске омладине, Нијемци би могли наћи довољно опомена и упута за себе, само кад би били у стању да разумију праву величину душе. Они нијесу знали да су белгијски трговци, занатлије и радници хранили у тајним дубинама својих душа њежну и пламену љубав према својој отаџбини, дивној Белгији, за коју су сви они пошли у бој и храбро гинули. Нијемци нијесу знали да се у руској души била нагомилала и већ прекипљавала жудња за подвизима који ће све ујединити: једне на ратишту, друге у позадини око њега рањених и бојних. Нијемци нијесу могли ни сањати, да ће питање чести и поноса дагонити хладну Енглеску да из корница извуче свој ратнички мач.

У недостатку какве своје величине и генија, Нијемци их не очекују ни од других. Али на велику срећу свега човјечанства, они су се преварили. Плодови њихове судбоносне погрешке падаће на њихове главе, а ми ћемо ипак дочекати и оно срећно доба, када ће из сјетве крви, проливане у име љубави према браћи и отаџбини, изнићи силне и велике душе.

Сада је све усколебано, све покренуто, као што је било и прије сто година; али геније мисли и поезије, ти ствараоци новог живота, засијаће над нама, срећним и великим!..

Врховна Команда саопштава:

Непријатељ је јуче, 5. јануара, предузео енергичан напад противу Ловенског одреда. Напад своје ајешадије потпомагао је ватром из топова са ратне флоте и утврђења Радовића, Грабовца и Горражде. Напад је трајао цијело ноћно доба, али га је наша јуначка војска одбила.

Губитака са наше стране није било, а с непријатељске стране није се могло оцијенити због велике магле.

Овдашњи Царско-Руски Војни Агент, г. генерал Н. Потапов примио је ова службена саопштења:

Петроград, 3. јануара у 7:40 у вече. — На свима фронтима нашег положаја прошла је ноћ 2. јануара и цио слиједећи дан сразмјерно мирно. Једино је на лијевој обали Висле, нарочито на фронту Сохачев—Болимов, дошло до артиљеријске и пушчане борбе. На том су фронту Нијемци продужили своје безуспјешне покушаје да пријеђу у наступање. *Опажено је, да се Нијемци служе бијелом заставом да би без опасности стигли до наших позиција.* Рејон, сјевер-

но од Рава, био је изложен ватри тешке артиљерије. Подједнако су и Аустријанци гађали наше положаје на Дунајцу топовима врло великог калибра. Они су 1. јануара бомбардовали станицу и варош Тарнов, али без великих резултата.

На кавкаском фронту, у рејону Караурмана бој се развија успјешно за нас. *У бајонетској напајају уништен је 52. турски џук, а остаци његови, неколико официра с његовским командантом, заробљени су.* У једном од праваца, у коме гоначемо разбијену турску војску, заробили смо више од 5.000 војника, 14 топова, мноштво разног материјала и заплијенили 10.000 грла стоке.

Петроград, 4. јануара у 7:10 у вече. На десној обали нижег тока ријеке Висле ми и даље продиремо напријед. Предњи дјелови наше војске избацили су 3. јануара непријатеља из села Буда Сулковска. На лијевој обали Висле у току 3. јануара непријатељ је извео цио низ жестоких напада на наше положаје у рејону Гумина са снагом не мањом од шест пукова. Послије 7 узастопних напада и упорног бајонетског јуриша, у непријатељским рукама остао је само један наш шанец, што га је држала једна од предњих наших чета, док је на осталим дјеловима непријатељ био одбијен и принуђен да се врати на своје пређашње позиције. Своје нападаје Нијемци су подржавали ватром из тешких топова, управљајући је паралелно и на сусједне тачке оних наших положаја, које су нападали. Једној од наших позиција непријатељ се примакао у маси на 30 корака и ноћу, 2. јануара, покушао да нас нападне, али смо га дочекали ручним гранатама и задржали га. Забуну, која је у непријатељским редовима настала, искористили су наши стријелци: они су, идући напријед, осули на непријатеља бомбама и пресјекли му комуникацију тако, да су Нијемци морали напустити положај. У рејону јужно непријатељ је покушао 3 пута да нападне положај једнога од наших предњих дјелова, али је био одбијен.

Гађајући Тарнов аустријска је тешка артиљерија, врло великог калибра, открила свој положај и била ућуткана од наших батерија. У Буковини наши су предњи дјелови заузели после боја, Трансилванији догранични пријелаз Кири-баба, на друму који води из Кимолунга у Мармарош-Сагет.

На Кавкаском фронту у рејону Караурмана бој се и даље развија врло повољно за нас. У току 2. јануара ми смо заробили више од хиљаду војника и заплијенили много оружја.

На осталим фронтима дошло је само до незнатних сукоба.

Петроград, 5. јануара у 3 сата по подне. *На кавкаском фронту битка код Караурмана, која се посљедња три дана водила у непрекидној сњежној вијавици, завршила се потпуном побједом за нас. Напорима наших храбрих кавкаских џукова, а тако исто јуначке туркестанске војске и херојских сибирских козака, слоњен је и посљедњи отпор непријатељев. Његове заштитнице, које су заклањале одступање већ уништених остатака турске*

армије, најаднуте с фронта и са крила, бјеже пут Ерзерума. Наша војска, која гони непријатеља, налази у џбуновима дјелове турских топова, које непријатељ баца у снијег, не могући их сјести. Гоњење се наставља.

Петроград, 6. јануара у 2:30 по подне.

Ноћу између 3./4. јануара ми смо контранападом опет заузели шанац у рејону села Гумина, што нам га је непријатељ уочи тога дана отео, те смо тиме успоставили пређашњи положај. Нијемци, који су бранили тај шанац, сасвим су уништени. Покушаји непријатељеви, да нас сутра дан дванут нападне у том истом рејону, остали су без успеха. Тако исто су одбијени и остали њемачки нападаји. Источно од Петрокова ми смо уништили оклопљени непријатељски аутомобил. Бомбардовање Тарнова од стране Аустријанаца прекинуто је услед вјештог гађања наше артиљерије. На осталим дјеловима фронта нема промјене.

На кавкаском фронту продужава се гоњење разбите турске армије. Турска 132. дивизија, која јој је била послата у помоћ, такође је разбијена и том је приликом заплићено много оружја и заробљено много војника.

На осталим фронтима било је само омањих окршаја.

Петроград, 7. јануара у 1:40 у јутро. У току 4. и 5. јануара на десној обали доње Висле, на фронту, који се пружа од поменуте ријеке до жељезничке пруге Варшава—Млава, наши су предњи дјелови одржавајући тијесан контакт с непријатељем, имали на разним тачкама низ мањих бојева. До већих бојева, али ипак дјелимичних, дошло је код мјеста Конопке, гдје је тешка њемачка артиљерија, која је гађала наше положаје, била ућуткана; за тим код Радзанова и Бјезуња, пред којима непријатељ држи утврђене позиције, а исто тако и код Добржина. На овој потоњој тачки непријатељ је покушао да пријеђе у наступање, али га је наша артиљерија задржала и пошто му је нанјела велике губитке принудила га је на одступање.

4. јануара непријатељ је отворио артиљеријску ватру на наше положаје дуж лијеве обале Висле и код Вишеграда, али га је наша артиљерија с фронта и са крила ућуткала. У току 5. јануара нијемци су јако гађали наше утврђење, које смо заузели на лијевој обали Бзуре, код села Витковице; иначе, на осталим фронтима није било знатнијих промјена.

На кавкаском фронту наставља се гоњење разбијене турске армије. У Зачорохском крају успјешно потискујемо непријатеља: у току 5. јануара ми смо заузели мјесто Гидрекота с доминантним позицијама на гори Султан-Селим, нанијевши непријатељу знатне губитке.

Петроград, 7. јануара у 1 сат по подне.

У току 6. јануара на свима фронтима није било знатнијих промјена. Било је само обичног препуцавања. У рејону сјеверно од Раве Нијемци су два пута покушали да пријеђу у дјелимично наступање, али их је ватра наше артиљерије задржала и принудила на одступање. У вече 5. јануара Нијемци су подузели офанзиву на наше предностно утврђење, освјетљујући га рефлекторима, ракетама и сламом, коју су запалили на 300 корака испред њега, али су претрпјели потпуно неуспјех. Подједнак неуспјех имали су и у западној Галицији код Ралова.

У Буковини наша се војска и даље пробија успјешно напријед, гдје је последије боја заузела Јога-

нешти, 15 километара сјеверно од Дорма—Ватре, и том приликом заробила неколико официра и много војника.

ТЕЛЕГРАМИ

Ниш, 30. децембра. Царско-руски Генерал-Мајор у свити Царевој и нарочити изасланик и повјереник Њ. И. Величанства, г. Татишев, у пратњи капетана г. Михаила Олива, стигао је јучер у Ниш, да преда Њ. В. Краљу Петру I. највиши руски орден Великогученика св. Андрије Првозваног са мачевима; Њ. В. Престолонаследнику Александру орден св. Ђорђа III-ег и Њ. В. Краљевићу Ђорђу исти орден IV. степена, којим их је благоизволио одликовати Њ. В. Цар Никола II. Ова Царска мисија до нијела је собом како, смо извијештени, и повећи број руских ордена које ће предати Врховном Команданту наше војске, да их, према показаним заслугама у минулим борбама, разда српским официрима и војницима. Орден св. Првозваног Андрије, који је, као што смо горе поменули, највиши руски орден, носио је са мачевима до сад једино Цар Александар I. у доба француских ратова, и кад тим орденом Њ. И. Величанство украшава витешке груди Српског Краља, Цар велике и моћне Русије одаје тиме највише признање заслугама, које је Њ. В. наш Краљ, предводећи и соколећи српску побједоносну војску, стекао не само за исход наших посљедњих мучних бојева, него посредно и за ток операција Савезничких војска против заједничког непријатеља. У вези са орденима, којима су једновремено одликовани Њ. В. Престолонаследник Александар и Њ. В. Краљевић Ђорђе, ово Краљево одликовање које је акт највише Царске милости и правичности, у исто је вријеме не само заслужно одликовање Српске Краљевке Династије, него и одликовање цијеле српске војске и српског народа за њихово посвједочено јунаштво и истрајност у тешкој борби са далеко надмоћнијим непријатељем.

Одликовање, каквом се ријетко може наћи равна и у историји већих народа и старих војска, орден Св. Првозваног Андрије основан је под владом Цара Петра Великог, 11. децембра 1693. год., има само један ред и носи се на златном ланцу о врату уз ленту и звијезду на прсима. Ималац овога високог ордена добија с њиме и све остале руске ордене. Орденом Св. Андрије с мачевима није до сада нико од Владалаца одликован. Имао га је само Цар Александар I. за вријеме великих ратова против Наполеона.

Војнички орден Св. Ђорђа основан је под владом Царице Катарине 7. децембра 1769. год., има пет редова и даје се за највећу личну храброст и војничка дјела којима се постизавају знатни ратни успјеси. Посљедњим степеном ордена Св. Ђорђа могу се одликовати и војници, којима се, као и официрима, указују у извјесним приликама нарочите почести. Сваке године на дан оснивања ордена прославља се патрон ордена на најсвечанији начин и тада се сви кавалери ордена Св. Ђорђа позивају на свечани ручак у Царски двор, којом их приликом Цар поздравља нарочитом бесједом.

Г. Пашић и г-ђа Пашићка давали су данас у 1 час по подне доручак у част ванредног изасланика Њ. И. В. Цара Николе г. ђенерала Татишева и његовог ађутанта г. капет. Михајла Олива. На доручку су били осим поменутих и ова господара: Њ. Свјетлост Кнез Трубецкој, Царско Руски изванредни

посланик и опуномоћени Министар, г. Странтман, први секретар Царско Руског Посланства са госпођом, г. пуковник Рад. Бојовић, Министар војни, г. потпуковник Артамак, Царско Руски војни изасланик.

Ниш, 30. дец. У Царско Руском Посланству синоћ је био интиман ручак у част Руског изасланства. На ручку су били чланови изасланства, г. Пашић и г-ђа Пашићка, г. Бојовић, Министар војни, г. Јован Јовановић, изванредни посланик и пуномоћни Министар, г. пуков. Бошковић, г. Стеван К. Павловић, секретар Мин. Ин. Дјела, г. кап. Борисављевић и особље руског посланства.

Ниш, 30. дец. Њ. В. Краљ, који се од јуче бави у Нишу, примиће данас у подне изванредне изасланике Њ. В. Цара Николе у нарочитој аудијенцији, на којој ће се извршити предаја ордена у кругу Краљевске Фамилије. За тим ће бити у Двору интиман доручак, а у вече такође у Двору гала ручак у част изасланства, на који су позвани осим Царских изасланика: Царско Руски посланик Кнез Трубецкој са особљем посланства, Предсједник Мин. Савјета, Мин. Ин. Дјела г. Никола Пашић, сва господа Министри, изванредни посланик госп. Јован Јовановић и још неки државници и војни достојанственици.

Рим, 27. децембра. (Стигао поштом из Будимпеште.) Агенција Стефани сазнаје из Драча, да од јуче непрестано влада затишје.

Лондон, 28. децембра. Рајтерова Агенција дознаје према поузданим обавјештењима из Багдада, да су сви покушаји, да се тамо прокламује свети рат, пропали, јер се Арапи нису дали завести турским наговарањем, као да тобоже садањи рат има везе са мухамеданском религијом.

Рим, 28. децембра. Папа је примио овакву депешу од Султана: Високо цијењећи хумана осјећања, којима је задахнут приједлог Ваше Светости о размјени заробљеника, лично сам да дам свој пристанак на тај приједлог.

Берлин, 28. децембра. Цар је отишао 25. децембра у Главни Стан шесте армије да са баварским престолонаследником и својим официрима прослави седамдесетогодишњицу Краља Лудвика. За вријеме доручка Цар је поздравио баварског Краља.

Софија, 28. децембра. Бивши министар Генедијев одлази за Рим у информативној мисији.

Рим, 2. јануара. Према посљедњим вјестима земљотрес је у областима Марсине разрушио Сан Бенедето у коме је било око 3.000 жртава, Пешику са 4.000 жртава, Кападочију, Кастело на ријечи, Черкију, Капестрано, Луго, Петреласалто, Петерно. У провинцији Кјети: Серанова, С. Валентино, Караманиче, Палена, а оштећен је Торе Кашјано. Има велике штете и много жртава у Фјуџи, Тиволи и Барзео. Рачуна се да је у Авецану и Сори претекло само 10 од сто свега становништва. У претпотоња 24 сата било је 98 потреса (удараца), а у потоња 40. Земљотрес се је проширио на провинцију Рим, Гросето, Перуџија, Аквила, Беневенто, Салерно, Казерта и Напољ, али је највише пострадала околна Соре и Авецана. Међутим радови на спасавању отежани су нарочито у Абруцима због великог снијега. Војници имају да се боре с највећим потешкоћама при спасавању. Катастрофа постаје свакога часа све страшнијом: штета је у свима крајевима огромна. Премда је успостављена жељезничка веза ипак је саобраћај с пострадалим

крајевима отежан. Маљано деи Марси порушен је и пожар пријети да појача расуло. Добровољачки помоћни одреди стижу са свих страна. Сва удружења италијанска прискачу у помоћ: новине су отвориле скупљање прилога. Аристократија римска отпутовала је у аутомобилима да помогне на мјесту несреће. На много мјеста око гробља у Сори избили су млазови вреле воде. У области Салерна многе су планине прсле у дужину од 1.500 мет., а на једном заравњу створило се језеро. Краљ се вратио у Рим, и у свом возу превезао из Авецана око 40 тешко рањених, а за тим је обишао болнице Војвода Абручки пошао је на мјесто несреће. У Авецану и Сори установљен је краљевски комесаријат с неограниченом влашћу. Регрути из области, гдје је био земљотрес, ослобођени су од дужности да ступе у војску. Новине саопштавају, да је један од посланика интерпелисао владу, хоће ли и овога пута, као и за Месину и Ређо, организовати страну иницијативу у корист пострадалих. Влада је одговорила, да у овоме тренутку, с погледом на међународни положај и на односе зарањених и неутралних народа, не може бити активности у овом смислу. Листови одобравају ову изјаву владину, наглашујући да она одговора осјећању цијеле Италије. (Итал. телегр. агенција).

Рим, 3. јануара. Земљотрес је уништио 59 мјеста; мртвих има око 30.000; у цијелој пострадалој области спасено је и рањено око $\frac{2}{3}$ свега становништва. Готово сви државни чиновници погинули су. Земљотрес је био особито дуготрајан, а његово дјјество страшно: куће би издигао, а за тим их сурвао у рушевине савиши их са земљом. До данас је забиљежено 185 потресних удараца. (Итал. телеграфска агенција).

Рим, 3. јануара. Код Караургане Руси су, гонећи десети корпус уништили и једанаести корпус. (Нар. извјештај).

Рим, 3. јануара. Гроф Тиса наименован је за помоћника новог министра иностраних дјела, барона Буријана. (Нар. извјештај).

Рим, 4. јануара. Краљ је дао за пострадале од земљотреса 300.000 лира, а Краљица Јелена организовала је у Квириналу малу болницу за сирочад. (Итал. телегр. агенција).

Рим, 6. јануара. Њемачки нападаји на Висли, Кјелцу и Радому потпуно су одбијени. Руси су поново окупирали Плоцк. Аустријанци су имали великих губитака у Буковини. Руси су заузели Кираљхазу и Мармарош-Сигет у Угарској. Велики снијег је пао на сјеверној страни Француске. 11. турски корпус потпуно је разбијен; Руси су заузели цијелу турску артиљерију. (Нар. извјештај).

Објава. На основу члана XV. правилника о размјени поштанских пакета — Опште Конвенције — а по одобрењу г. Министра Унутр. Послова, П. Т. Одјељења број 16580 од 18. о. мј. т. год. — У канцеларији управе П. Т. Станице извршиће се 11. јануара 1915 године од 9 сати до 12 пр. подне и од 2 до 5 сати последије подне, јавна продаја 70—80 поштанских пакета, који су стигли на овдашњој пошти — неправилно — у току 1913 године, а у којима се налази разна трговачка роба. Продаја ће се вршити дјелимично, т. ј. роба из сваког пакета засебно и уступиће се поудноцу највише цијене, ако иста буде повољна.

Бр. 3585. Из Управе Пошт.-Телегр. Станице, 23. децембра 1914 г., Цетиње. (2,3)

ВИНО И РАКИЈА ПРВОТОК,

прве врсте, из Лисуце — Љешанска нахија, продаје се на већу и мању количину: вино литар перп. 1,10, ракија литар П. 4. (бр. 59, 2,2) „ХОТЕЛ ЦЕТИЊЕ“